

tegen

124

1.
geboren te op
en wonende te BOCHOLT,

beklaagde

122

2.
geboren te op
en wonende te BOCHOLT,

beklaagde

beide beklaagden vertegenwoordigd door Mr. Gerald Kindermans, advocaat bij de balie van Tongeren

Beklaagd van:

Te op 4 augustus 2006

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 149 en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

op het onroerend goed
gelegen te
gekadastreerd als

met oppervlakte van 11 a 25 ca,

eigendom van eerste en tweede verdachte ingevolge akte
van aankoop verleden door notaris te
op

handelingen, werken of wijzigingen, omschreven in artikel 99 van het Decreet van 18 mei 1999 (voorheen artikel 44 van de Wet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, gepleegd, voortgezet of in stand gehouden worden,

in casu:

het inrichten van de zolderverdieping en het plaatsen van een trap in de bouwrijpe zone zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen en in tegenstrijd met de afgeleverde vergunning van 17 november 2003 van het college van burgemeester en schepenen.

De dagvaarding werd overgeschreven met vermelding:

Hypotheekkantoor
Kosten 64,75 €
De bewaarder, (get)

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld
- op 16 februari 2009 door de beklaagden tegen de toekenning van de herstellvordering en de dwangsom ten hunne laste uitgesproken
- op 19 februari 2009 door de burgerlijke partijen tegen alle schikkingen

tegen het **vonnis**, op tegenspraak gewezen door 1 rechter op **4 februari 2009** door de correctionele rechtbank van **Tongeren**, dewelke als volgt heeft beslist:

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert:

- De afbraak van de metalen trap;

en dit binnen EEN JAAR, nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde is getreden.

- De uitvoering van de zolderverdieping conform de vergunde plannen bij de stedenbouwkundige vergunning van 17.11.2003, met name de verwijdering van de keuken en sanitaire voorziening en de verbouwing van de rechterzijgevel op de verdieping tot een gesloten constructie;

en dit binnen TWEE JAAR, nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde is getreden.

Beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op kosten van beklaagden en kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan of te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat beklaagden en gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden en daarenboven tot een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van betichten bevat alsook de vermelding van de rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand zal stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

Ondergetekende griffier bevestigt dat de identiteit van beklaagden overeenstemt met het uittreksel uit de

akten van de burgerlijke stand en uit het bevolkingsregister.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de eis van de burgerlijke partij
 en ontvankelijk en
 deels gegrond en veroordeelt beklaagden
 en tot betaling aan
 en van de som
 van 500,00 euro ex aequo et bono ten titel van morele schadevergoeding en van de som van 250,00 euro ex aequo et bono ten titel van materiële schadevergoeding, beide bedragen te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf heden.

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger. W., in hoofde van de burgerlijke partij begroot op 1.100 euro, doch door de rechtbank op grond van billijkheid herleid tot 400,00 euro.

* * *

I. Procedure.

De voorzitter deed verslag.

Het Openbaar Ministerie werd gehoord in zijn vordering.

De burgerlijke partijen werden gehoord in hun middelen, ontwikkeld door mr. K. Vaes, advocaat bij de balie van Hasselt en de door deze partijen neergelegde conclusie werd in het beraad betrokken.

De beklaagden werden gehoord in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. G. Kindermans, advocaat bij de balie van Tongeren en de door deze partij neergelegde conclusie en stukken werden in het beraad betrokken.

De hogere beroepen van de burgerlijke partijen, van de beklaagden, zoals beperkt, alsmede het incidenteel beroep van de beklaagden op burgerlijk gebied bij conclusie, naar vorm en termijn regelmatig, zijn ontvankelijk.

Heropening der debatten

Op 18 januari 2010 heeft Mr. D. Danckaerts loco Mr. K. Vaes, raadsman van de burgerlijke partijen een verzoek tot heropening der debatten neergelegd op de griffie van het Hof van Beroep alhier.

In dit verzoek wordt geen nieuw stuk of feit van overwegend belang aangegeven.

Het Hof gaat dan ook niet in op het verzoek de debatten te heropenen.

II. Motivering ten gronde.

Met betrekking tot de herstellvordering:

De strafrechtelijke schuld van de beide beklaagden staat vast evenals de daartoe gemaakte straftoemeting; dit neemt niet weg dat, gelet op de beoordeling van de herstellvordering en de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen, het past om de feiten, voorwerp van het debat, te actualiseren en te preciseren als volgt:

"de feiten met ingang van 1 september 2009 thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 93.1° a) en c), 93.7°, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij artikel 2 van het Decreet van 28 september 1999, de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000, de artikelen 4 en 10 van het Decreet van 13 juli 2001, de artikelen 2 en 3 van het Decreet van 1 maart 2002, de artikelen 6 en 7 van het Decreet van 8 maart 2002, de artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het Decreet van 4 juni 2003 en de artikelen 46, 47 en 48 van het Decreet van 21 november 2003 en laatst bij de artikelen 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61 en 95 van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009)

en

de feiten bij toepassing van de artikelen 110 en 111 van boek XIV van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009) met ingang van 1 september 2009 eveneens omschreven als een inbreuk op de artikelen 4.2.1.1° a) en c) en 4.2.1.7° en strafbaar gesteld bij de artikelen 6.1.1.1°, 6.1.41.§1, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (Besluit van de Vlaamse Regering houdende coördinatie van

de Decreetgeving op de ruimtelijke ordening d.d. 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009))".

Partijen werden hiervan in kennis gesteld door de nota zoals door het Openbaar Ministerie neergelegd ter terechtzitting van dit Hof van 23 december 2009 en hebben zich daarop kunnen verdedigen.

Het loutere feit dat beklaagden een procedure voor de Raad van State hebben ingeleid strekkende tot de vernietiging van de beslissing van de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg omtrent de door hen destijds ingediende (en geweigerde) regularisatie, is niet van aard de huidige procedure op te schorten en te moeten wachten op de beslissing van de Raad van State, temeer nu een gebeurlijke inwilliging van het vernietigingsverzoek nog geen regularisatie van de geviseerde bouwwerken zou inhouden vermits de beslissing van de Bestendige Deputatie een bevestiging inhield van de weigering van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Bocholt tot regularisatie; niet aangetoond is dat het eigendomsrecht van de beklaagden onherroepelijk zou zijn aangetast door het verder zetten van huidig proces ondanks de procedure bij de Raad van State; evenmin ziet het Hof aanleiding om de zaak uit te stellen of op enige andere wijze aan de beklaagden nog de mogelijkheid te geven om een nieuwe regularisatie te kunnen bekomen.

Dat in het artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 (en in artikel 6.1.41. § 1 Vlaamse Codex ruimtelijke ordening) vermeld staat: "naast de straf kan de rechtbank bevelen (...)" betekent enkel dat ook een andere herstelmaatregel dan de meerwaarde kan worden aangewend; de herstelmaatregel is het resultaat van een bestuurlijke appreciatie die gericht is op het behoud van een maatschappelijk essentieel geachte waarde en de rechter moet, krachtens het beginsel van de scheiding der machten, dit bestuurlijk beleid eerbiedigen en mag dit slechts marginaal toetsen derwijze dat hij enkel vermag te oordelen of het bestuur bij zijn keuze omtrent de hem meest passend lijkende herstelmaatregel, wel of niet de wettigheid heeft geëerbiedigd; de rechter kan dan ook niet vrij zelf de toe te passen herstelmaatregel bepalen en dus evenmin een meerwaarde opleggen.

De herstellvordering werd op 15 maart 2007 voorgelegd voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en deze verleende op 16 april 2007 een eensluidend advies; de herstellvordering houdt in:

- de afbraak (inclusief de eventuele vloerplaat) van de bergplaats/loods,
- het uitvoeren van de zolderverdieping conform de vergunde plannen bij de stedenbouwkundige vergunning

van 17 november 2003; dit betekent onder meer dat de zolder niet meer mag worden gebruikt als woongelegenheid; de keuken en sanitaire voorzieningen dienen dan ook verwijderd te worden; bovendien moet de rechterzijgevel op de verdieping een gesloten constructie zijn; de metalen trap tegen de rechterzijgevel moet afgebroken.
- een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

Het Hof ziet geen aanleiding om, voor elk verder oordeel omtrent deze herstellvordering, deze (nogmaals) voor te leggen voor advies, ditmaal aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid; het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ligt voor, is actueel en heeft rekening gehouden met de voor het advies aan te wenden gegevens.

Dat artikel 6.1.11. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beklaagden verwijzen blijkbaar verkeerdelijk naar artikel 6.1.20. nu dit slaat op het advies met betrekking tot sommige betekeningen van vonnissen en arresten wat hier niet dienend is) voorziet dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid geldt voor een termijn van twee jaar, houdt niet in dat, nu meer dan twee jaar verstreken zijn sedert het advies van de Hoge raad voor het Herstelbeleid, een nieuw advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dient gevraagd; de bepaalde termijn van twee jaar houdt in dat de herstellvorderende overheid beschikt over die termijn om een herstellvordering waaromtrent een eensluidend advies is verstrekt, in te dienen doch doet niet af aan de geldigheid van het reeds voorheen te dezen wettig voorafgaand verleende advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Deze herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklaagden gepleegde misdrijf, vertolkt op duidelijke en niet mis te verstane wijze de wil van de overheid, is gesteund op de concrete gegevens van de zaak en op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, integendeel; artikel 159 G.W. is niet geschonden.

Het bewuste perceel, gelegen binnen het definitief goedgekeurde gewestplan Neerpelt-Bree, is bestemd tot landelijk woongebied en ligt binnen een niet vervallen goedgekeurde verkaveling; op soortgelijke percelen mag niet om het even wat worden opgericht.

De opgerichte loods is dermate in wanverhouding met het hoofdgebouw, zowel in omvang als wat betreft de aangewende materialen en de inplanting, dat zij niet kan aangezien worden als een louter bijgebouw; door

van de normaal voorziene zolderruimte een volledig ingericht appartement te maken werd een bijkomende doch niet ruimtelijk aangepaste woonstgelegenheid gecreëerd die niet overeenstemt met de te dezen ter plekke beoogde voorziene eengezinswoningen; de buitentrap is duidelijk enkel bedoeld om een gescheiden toegang te kunnen krijgen tot het bovenliggend appartement en heeft geen enkele nuttige functie voor de eengezinswoning op zich.

Dat beklaagden, en hun architect , omtrent een en ander een andere visie hebben, doet niet af aan voorgaande vaststellingen en die bemerkingen, zowel in conclusie als in het rapport zoals neergelegd, zijn niet van aard anders te moeten oordelen.

Dat beklaagden, ingeval van uitvoering van het gevorderde herstel, een last zullen dienen te dragen hebben, doet niet af aan het op te leggen herstel waar deze last het louter gevolg zal zijn van eigen gekozen risico en illegaliteit en deze last daarenboven niet onevenredig is in vergelijking met het wettelijk beoogde doel m.n. een goede maatschappelijke ruimtelijke ordening; een en ander is niet louter te aanzien als het herstel van individuele last in hoofde van de naburen.

Het past om te dezen de termijn voor het herstel te bepalen op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest; beklaagden hebben niet de minste aanleiding gegeven om vrijwillig tot herstel over te gaan en de beoogde herstelwerken zijn niet van die aard dat een hersteltermijn van langer dan één jaar dient overwogen.

Verder komt het passend over om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125,00 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend; aldus wordt geen dwangsomtermijn toegekend; beklaagden hebben bij herhaling laten verstaan dat zij niet vrijwillig zouden overgaan tot herstel zodat het opleggen van een dwangsom in de mate zoals hier aangegeven, aangepast is om de uitvoering van het op te leggen herstel te kunnen afdwingen.

Het Hof ziet geen redenen om aan die dwangsomregeling enige beperking op te leggen; het behoort aan de beklaagden om vrijwillig gevolg te geven aan de hierna bepaalde rechterlijke veroordeling tot herstel en alzo geen dwangsommen in hunnen hoofde te zien verbeuren.

Op burgerrechtelijk gebied.

Beklaagden hebben, bij conclusie, incidenteel beroep ingesteld ter betwisting van de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen ten aanzien van wie beklaagden, gelet op het hoger beroep van de burgerlijke partijen, geïntimeerden zijn.

Het loutere feit dat de beklaagden voorhouden dat zij van het hoger beroep van de burgerlijke partijen "slechts" werden op de hoogte gebracht bij brief, hen bereikend op 20 augustus 2009, doet aan de rechten van de burgerlijke partijen geen afbreuk en heeft geen enkel rechtsgevolg.

Het Hof ziet geen aanleiding om, voor elk verder oordeel omtrent deze burgerlijke vordering, nog enige onderzoeksmaatregel zoals o.a. een plaatsbezoek, te moeten bevelen en beschikt over voldoende elementen om ten gronde definitief te kunnen oordelen.

Voor zover de burgerlijke partijen vorderen dat beklaagden zouden worden veroordeeld tot afbraak conform de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur, is deze vordering alzo te begrijpen dat de burgerlijke partijen geen autonome vordering tot herstel in natura zelf formuleren doch slechts willen bekomen dat beklaagden op de vordering van de herstellvorderende overheid zouden worden veroordeeld; nu dit het geval is, dient niet verder ingegaan op dit onderdeel van de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen.

In zoverre de burgerlijke partijen een schadevergoeding vorderen voor privacyschending ten bedrage van 20 euro per dag vanaf 28 juni 2006 tot op de dag van algeheel herstel (zijnde afbraak), is zodanige eis niet in causaal verband met de feiten waaraan de beide beklaagden schuldig bevonden werden zijnde met name de (loutere) oprichting van de wederrechtelijke constructies op 4 augustus 2006; dat de verdere instandhouding daarvan mogelijks schade zou hebben teweeggebracht is te dezen niet te onderzoeken.

Het Hof neemt aan dat de wederrechtelijke oprichting een morele schade in hoofde van de burgerlijke partijen veroorzaakt heeft en begroot deze schade op 1 euro in causaal verband met de feiten waaraan de beide beklaagden schuldig zijn bevonden; meerdere schade in causaal verband met het vaststaand misdrijf is niet aangetoond.

In zoverre de burgerlijke partijen kosten voor hun verdedigingsrechten hebben gehad ten overstaan van administratiefrechtelijke instanties en daartoe verplaatsingskosten hebben moeten maken, zijn zodanige

kosten niet in causaal verband met het misdrijf waaraan beide beklaagden schuldig bevonden zijn.

Nu het Hof de herstellvordering inwilligt, dient het Hof niet meer te oordelen omtrent de door de burgerlijke partijen gevorderde eis tot het aanbrengen van een afscherming, betaling van een waardevermindering en vergoeding voor toekomstige privacyhinder, deze vorderingen immers uitdrukkelijk slechts in ondergeschikte orde geformuleerd zijnde en enkel "indien de herstellvordering zou worden afgewezen".

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Met toepassing van de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 50 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1°.a) en c), 93.7°, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°.a) en c), 4.2.1.7°, 6.1.1.1°, 6.1.41.§1, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001

- 1385bis gerechtelijk wetboek
- 44, 45 strafwetboek
- 1382 burgerlijk wetboek
- 3 en 4 van de wet van 17 april 1878
- 162bis wetboek van strafvordering
- 1022 gerechtelijk wetboek
- 2 van het K.B. van 26 oktober 2007

Ontvangt de hogere beroepen en het incidenteel beroep;

Wijst het verzoek tot heropening der debatten af;

Wijzigt het bestreden vonnis en opnieuw recht doende binnen de perken van de hogere beroepen;

Actualiseert en preciseert de feiten zoals hoger vermeld (pagina's 6-7);

Beveelt beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert

- de afbraak (inclusief de eventuele vloerplaat) van de bergplaats/loods,
- het uitvoeren van de zolderverdieping conform de vergunde plannen bij de stedenbouwkundige vergunning van 17 november 2003; dit betekent onder meer dat de zolder niet meer mag worden gebruikt als woongelegenheden; de keuken en sanitaire voorzieningen dienen dan ook verwijderd te worden; bovendien moet de rechterzijgevel op de verdieping een gesloten constructie zijn; de metalen trap tegen de rechterzijgevel moet afgebroken

binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen EEN jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beide beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Veroordeelt beide beklaagden solidair om aan de burgerlijke partijen te betalen, ÉÉN EURO meer de vergoedende intresten vanaf 4 augustus 2006 tot op heden en vanaf dan met de gerechtelijke intresten;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten in beide aanleggen gerezen op de herstellvordering en op burgerrechtelijk gebied, de kosten voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 177,61 euro;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot betaling aan de burgerlijke partijen van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrag van

- DUIZEND TWEEHONDERD EURO in eerste aanleg
- DUIZEND TWEEHONDERD EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te ANTWERPEN door het
HOF VAN BEROEP, TWAALFDE KAMER,
samengesteld uit

N. SNELDERS, Voorzitter,

P. BUYLE, Raadsheer,

L. KNAPEN, Raadsheer,

en op de openbare terechtzitting van

TWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN TIEN

uitgesproken door Voorzitter N. SNELDERS,

in aanwezigheid van Advocaat-generaal L. DE MOT,

met bijstand van Griffier J. GEYSEMANS.

J. GEYSEMANS

L. KNAPEN

P. BUYLE

N. SNELDERS